

Arrest

nr. 246 358 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 januari 2019 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 8 februari 2019 om internationale bescherming. Op 29 november 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 december 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. U. C. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 08 juni 1968 in San Martin, Colombia. Tot het derde jaar hebt basisschool gevolgd maar u bracht uw tijd vooral door op het veld. U teelde er diverse gewassen. Toen u op latere leeftijd naar Granada (departement Meta) verhuisde, ging u daar aan de slag als schrijnwerker en meubelmaker. In 1983 zijn twee van uw broers verdwenen nadat ze werden opgepakt door de politie. U vermoed dat zij werden vermoord door de politie, die vervolgens hun lichamen deed verdwijnen.

Op 18 januari 1998 bent u getrouwd met M. G. P. (...). Jullie hebben drie zonen en twee dochters. U hebt tevens een stiefzoon: een dochter van uw vrouw uit een vorige relatie. U en uw vrouw hebben in Aguas Claras (departement Meta) een finca, een boerderij. U wisselde het werk als schrijnwerker in Granada af met landbouwactiviteiten. Uiteindelijk legde u zich helemaal toe op landbouwactiviteiten.

Samen met D. T. (...), met wie u bevriend bent, ging u bananen verbouwen op braakliggende grond in El Guejar, in de regio Puerto Rico. In dat gebied bewegen zich zowel de guerrilla's als de paramilitairen en het leger. Jullie zagen hen soms voorbij komen en voor korte of lange duur blijven. Op een avond kwam Y. (...), een andere vriend van u, langs om te waarschuwen dat jullie moesten vertrekken omdat ze jullie gingen vermoorden. Jullie vertrokken naar de plaats Puerto Rico om daar een bus te nemen, en bereikten zo Granada. U ging naar uw finca en D. T. (...) ging zijn weg. Eind augustus is D. T. (...) vermoord. Geruchten gingen de ronde dat hij in Puerto Rico met de dood was bedreigd. U was bang dat u hetzelfde zou overkomen, en bleef op de finca tot u op aanraden van uw broer Colombia verliet op 23 januari 2019. U reisde samen met uw oudste zoon A. U. G. (...) en diens partner N. C. G. (...) die besloten hadden om Colombia te verlaten vanwege problemen die volledig los staan van de uwe. Ook uw neef L. U. M. (...) reisde met jullie mee. Hij verliet Colombia omwille van problemen die volledig los staan van de uwe en ook van de problemen van uw zoon en schoondochter. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2019 en u diende op 08 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door onbekenden.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u een Colombiaans paspoort neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw problemen bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn en details ontberen. Zo kan u niet zeggen op welke dag u bent gevlucht uit El Guejar (CGVS, p.10), wat toch een ingrijpende belevenis zou zijn geweest. U weet niet waarop Y. (...) zich baseerde om te waarschuwen dat jullie leven in gevaar was, noch waarom iemand u naar het leven zou staan en hebt geen idee wie het dan wel op uw leven zou gemunt hebben (CGVS, p.11,19). U denkt dat u ongewild betrokken raakte bij het conflict tussen guerrilla's, paramilitairen en het Colombiaanse leger. U hebt aan Y. (...) gevraagd wat er aan de hand was, maar die zei u dat u daarover geen zorgen moest maken (CGVS, p.11). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u met een dergelijk antwoord vrede nam en bleef nemen. U verklaart immers dat u later ook nooit probeerde om Y. (...) direct of indirect te contacteren en aldus te weten te komen wat er eigenlijk gebeurd was (CGVS, p.12,16). Indien er al iemand naar u op zoek was, heeft die u ook nooit benaderd (CGVS, p.11). U hebt zelfs helemaal geen enkel nieuws meer gehoord uit die streek (CGVS, p.11). Dat u op basis van deze beweerde gebeurtenis oprecht zou vrezen dat een gewapende groepering actief naar u op zoek is in Colombia (CGVS, p.13-

14), is op zich reeds weinig aannemelijk. Dat u bovendien niet de minste inspanning leverde om meer te weten te komen over het gevaar waarin u zou verkeren, valt ook niet te rijmen met dergelijke vrees.

Het is daarenboven al vreemd dat u Puerto Rico omschrijft als een gevaarlijke plaats, waar allerlei gewapende groepen zich ophouden, en toch besloot om daar met uw vriend een bananenplantage op te richten (CGVS, p.12). Toen jullie moesten vluchten na reeds drieënhalve maand labeur te hebben verricht, besloten jullie dat al deze inspanningen voor niets waren geweest (CGVS, p.13). Zelfs indien jullie geld uitspaarden door geen pacht of meststoffen te betalen (CGVS, p.11), moet dus toch worden afgevraagd of deze baten wel opwogen tegen het risico om lange tijd in onveilig gebied te gaan verblijven, en of het wel een zinnige investering van tijd en middelen was om in, een volgens u, onveilig gebied een plantage aan te leggen.

Uw vriend D. T. (...) zou vervolgens eind augustus 2018 neergeschoten zijn in het dorp Aguas Claras. U hoorde geruchten dat D. (...) had verteld over hoe hij was moeten vluchten uit Puerto Rico vanwege bedreigingen (CGVS, p.14). Hier valt opnieuw op dat uw verklaringen allerm minst doorleefd en gedetailleerd zijn. Zo moet u verschillende malen gevraagd naar wat er precies gebeurde voor u zegt dat hij door onbekenden in burgerkledij werd doodgeschoten. U weet niet op welke datum dit gebeurde (CGVS, p.14). Of er ooit onderzoek werd gedaan naar de moord weet u ook niet, maar u denkt van wel (CGVS, p.15). Hoewel het in uw dorp geweten was dat u samen met D. T. (...) had geprobeerd een bananenplantage aan te leggen en volgens u werd geroddeld over hoe hij daar was gevlucht na een bedreiging (CGVS, p.15) zijn de autoriteiten toch nooit vragen komen stellen aan u. Dat u zegt niet te weten of D. (...) er ooit bij vertelde dat u er ook bij was toen hij werd bedreigd (CGVS, p.15) raakt kant noch wal. Het was immers geweten dat jullie daar samen aan de slag waren. Bovendien bent u ook nooit zelf met de autoriteiten gaan praten om hen op de hoogte te brengen van de bedreiging tegen D. T. (...) en u (CGVS, p.16). U werpt eerst op dat u geen concrete informatie kon aanbrengen aangezien u niet weet wie u vreest (CGVS, p.16), beweert dan dat mensen in Colombia vaak geen aangifte gaan doen omdat de politie toch niet geïnteresseerd zijn (CGVS, p.16), en zegt tenslotte dat u daarom in België bescherming vraagt: in Colombia zijn de autoriteiten niet geïnteresseerd in de problemen van de mensen. Niet alleen stapelt u daarmee vermoedens op veronderstellingen, dat u geen enkele moeite deed om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens u de beslissing nam Colombia te verlaten (CGVS, p.16) relativeert opnieuw de door u beweerde vrees. Internationale bescherming pas kan overigens worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Wat er ook van zij, u kan geen overlijdensakte tonen omdat u niet tot zijn familie behoort en niemand kent die contact heeft met zijn familie, en kan al evenmin persartikels of berichten op sociale media of iets dergelijks tonen die uw verklaringen zouden ondersteunen (CGVS, p.15), waardoor u niet verder komt dan blote beweringen als u over deze moord spreekt. Het CGVS acht deze gebeurtenis en de omstandigheden die u schetst daaromtrent dan ook helemaal niet aangetoond.

Zelfs indien deze moord echt heeft plaatsgevonden, hebt u ook daarna nooit iets gehoord van de mensen die u zegt te vrezen (CGVS, p.16). U maakt ook geen melding van verdere incidenten (CGVS, p.10,15). Het valt dan ook moeilijk in te zien dat u op basis van deze gebeurtenis die plaatsvond eind augustus 2018 besloot om Colombia te verlaten aangezien u pas op 23 januari 2019 daadwerkelijk naar het buitenland bent gereisd. Dat u al die tijd op dezelfde plaats bent blijven wonen en werken zonder enige problemen te kennen (CGVS, p.17) is moeilijk verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Dat u ook uw eigen verwanten niet op de hoogte bracht van het gevaar dat u zegt te lopen (CGVS, p.19), is overigens ook opvallend. Het zou logischer geweest zijn dat u hen aanmaant tot voorzichtigheid en oplettendheid, eerder dan uw problemen voor hen verborgen te houden. Dat u dit zou nalaten omdat u niemand ongerust wilde maken (CGVS, p.19) is opnieuw volledig ongerijmd.

Ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd in verband met uw beweerde problemen in Colombia (CGVS, p.17). U bent dan ook gevraagd waarom u zou denken dat er iemand naar u op zoek is aangezien u geen enkel element aanhaalt op basis waarvan u redelijkerwijs zou kunnen veronderstellen dat u gezocht wordt. U blijft volharden dat iemand u wilt vermoorden (CGVS, p.18). Nogmaals gevraagd naar de grondvesten van deze uitspraak draait u de redenering om: het is niet omdat u maandenlang zonder enig probleem op dezelfde plaats kon blijven wonen en werken, dat men niet van plan is om u te vermoorden (CGVS, p.18). Het is evenwel aan u als verzoeker om internationale bescherming om aan te tonen dat u een gegronde vrees koestert, en niet aan de Belgische instanties om het tegendeel hard te maken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw vage en incoherente verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Het document dat u hebt neergelegd kan deze beoordeling niet ombuigen. Het paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Het CGVS wenst tot slot nog aan te stippen dat de verdwijning en mogelijke moord op uw broers in 1983 (CGVS, p.21) ook niet volstaat om een actuele gegronde vrees in uw hoofd aan te tonen. Niet alleen hebt u ook daarvoor geen enkel overtuigingsstuk neergelegd, maar uit uw verklaringen kan ook worden opgemaakt dat deze gebeurtenis volledig los staat van de door u ingeroepen feiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofd van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijt de adjunct-commissaris-generaal tevens een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting van de principes van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met *“de motivering en de strekking van de bestreden beslissing”*. Hij geeft aan te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en wenst te verduidelijken dat Y. ook in gevaar was toen hij hem verwittigde en onmiddellijk wegging. Hij had in die situatie niet de mogelijkheid om met hem een conversatie te houden, aldus verzoeker, en dit is volgens hem de reden waarom hij alle vragen van het CGVS niet kon beantwoorden. Verzoeker wenst ook te verduidelijken dat hij niet wist hoe gevaarlijk de zone van Puerto Rico was toen hij met zijn vriend besliste om er een plantage op te richten. Hij zou zich pas na aankomst aldaar bewust zijn geworden van wat er in die zone aan de hand was.

Verder meent verzoeker dat het in de Colombiaanse context niet ongeloofwaardig is dat hij zich niet aanmeldde bij de politie om bescherming van zijn nationale autoriteiten te vragen. Onder verwijzing naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat de Colombiaanse autoriteiten niet bereid of in staat zijn om de burgers te beschermen tegen de gewapende groeperingen. Het kan hem dan ook bezwaarlijk verweten worden dat hij geen verdere stappen ondernam en geen interne rechtsmiddelen heeft aangesproken, aldus verzoeker.

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, klaagt verzoeker aan dat de informatie in het administratief dossier niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van vijf gewapende conflicten in Colombia. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn volgens verzoeker *“niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7)”*. Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt volgens verzoeker dat dit wel het geval is voor Meta, het departement waarvan hij afkomstig is.

Verzoeker stelt dat verwerende partij niet kan *“worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia”* omdat *“het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980”*. Verzoeker verduidelijkt dat ernstige schade niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit betreft maar ook *“andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.”*. Verder stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie regionaal onderzocht dient te worden en dat de *“motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn”* totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht is.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft, kan het CGVS volgens verzoeker worden gevolgd *“wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict”*. Verzoeker bevestigt dat *“de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio”*. Hij wijst erop dat de notie van *“gewapend conflict in de artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast”* en verwijst dienaangaande naar de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Verzoeker wijst tevens op de Conclusie van de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, voorgesteld op 18 juli 2013, waarin deze pleitte voor *“een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht”* en meer uitleg gegeven had *“over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was”*.

Verzoeker stelt dat UNHCR in zijn *“Note sur l'interprétation de la notion de ‘conflit armé interne’ visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne”* het standpunt heeft geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als *“gewapende conflict”* gedefinieerd is.

Hij voert aan dat het departement Meta deel uitmaakt van *“de zuidelijke grensregio waar de FARC-EP een sterke invloed had”*. Verwijzend naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, merkt verzoeker op dat de situatie in deze regio opnieuw verslechterd is na de demobilisatie van de guerrillagroep. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken. Er moet dus volgens verzoeker worden besloten *“dat het geweld in Meta een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 1 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn vage en incoherente verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) zijn verklaringen omtrent zijn problemen bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn en details ontberen, (ii) het vreemd is dat hij Puerto Rico omschrijft als een gevaarlijke plaats, waar allerlei gewapende groepen zich ophouden, en toch besloot om daar met zijn vriend een bananenplantage op te richten, (iii) zijn verklaringen over de moord op zijn vriend D. T. allerminst doorleefd en gedetailleerd zijn en hij daarover niet verder komt dan blote beweringen, (iv) hij na de vermeende moord op zijn vriend nog tot 23 januari 2019 op dezelfde plaats is blijven wonen en werken zonder enige problemen te kennen en hij ook zijn eigen verwanten niet op de hoogte bracht van het gevaar dat hij zegt te hebben gelopen, en (v) ook na zijn vertrek niets meer is gebeurd in verband met zijn beweerde problemen in Colombia, omdat (B) het door hem neergelegde document deze beoordeling niet kan ombuigen, omdat (C) de verdwijning en mogelijke moord op zijn broers in 1983 ook niet volstaat om een actuele gegronde vrees in zijn hoofd aan te tonen, nu hij daarover geen enkel overtuigingsstuk heeft neergelegd en uit zijn verklaringen kan worden opgemaakt dat deze gebeurtenis volledig los staat van de door hem ingeroepen feiten, en omdat (D) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Blijkens zijn verklaringen is verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees om door onbekenden te worden gedood. Verzoeker verklaart dat hij in 2018 samen met zijn vriend D. T. bananen ging verbouwen op een stuk braakliggende grond in de regio van Puerto Rico. Het betreft een gebied waar zowel guerrilla's als paramilitairen en het leger actief zijn. Op een avond begin augustus 2018 zou Y., een andere vriend van verzoeker, langsgesproken zijn om hen te waarschuwen dat zij moesten vertrekken omdat ze zouden worden vermoord. Verzoeker en D. T. zouden daarop naar de plaats Puerto Rico zijn vertrokken en van daaruit de bus genomen hebben naar Granada, waar zij elk hun weg zouden zijn gegaan. Eind augustus 2018 zou D. T. vermoord zijn en zouden geruchten de ronde hebben gedaan dat hij in Puerto Rico met de dood was bedreigd. Omdat verzoeker bang was dat hem hetzelfde zou overkomen, zou hij Colombia op 23 januari 2019 verlaten hebben.

De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De adjunct-commissaris-generaal motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Om te beginnen moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw problemen bijzonder vaag en weinig doorleefd zijn en details ontberen. Zo kan u niet zeggen op welke dag u bent gevlucht uit El Guejar (CGVS, p.10), wat toch een ingrijpende belevenis zou zijn geweest. U weet niet waarop Y. (...) zich baseerde om te waarschuwen dat jullie leven in gevaar was, noch waarom iemand u naar het leven zou staan en hebt geen idee wie het dan wel op uw leven zou gemunt hebben (CGVS, p.11,19). U denkt dat u ongewild betrokken raakte bij het conflict tussen guerrilla's, paramilitairen en het Colombiaanse leger. U hebt aan Y. (...) gevraagd wat er aan de hand was, maar die zei u dat u daarover geen zorgen moest maken (CGVS, p.11). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u met een dergelijk antwoord vrede nam en bleef nemen. U verklaart immers dat u later ook nooit probeerde om Y. (...) direct of indirect te contacteren en aldus te weten te komen wat er eigenlijk gebeurd was (CGVS, p.12,16). Indien er al iemand naar u op zoek was, heeft die u ook nooit benaderd (CGVS, p.11). U hebt zelfs helemaal geen enkel nieuws meer gehoord uit die streek (CGVS, p.11). Dat u op basis van deze beweerde gebeurtenis oprecht zou vrezen dat een gewapende groepering actief naar u op zoek is in Colombia (CGVS, p.13-14), is op zich reeds weinig aannemelijk. Dat u bovendien niet de minste inspanning leverde om meer te weten te komen over het gevaar waarin u zou verkeren, valt ook niet te rijmen met dergelijke vrees. Het is daarenboven al vreemd dat u Puerto Rico omschrijft als een gevaarlijke plaats, waar allerlei gewapende groepen zich ophouden, en toch besloot om daar met uw vriend een bananenplantage op te richten (CGVS, p.12). Toen jullie moesten vluchten na reeds drieënhalve maand labeur te hebben verricht, besloten jullie dat al deze inspanningen voor niets waren geweest (CGVS, p.13). Zelfs indien jullie geld uitspaarden door geen pacht of meststoffen te betalen (CGVS, p.11), moet dus toch worden afgevraagd of deze baten wel opwogen tegen het risico om lange tijd in onveilig gebied te gaan verblijven, en of het wel een zinnige investering van tijd en middelen was om in, een volgens u, onveilig gebied een plantage aan te leggen.

Uw vriend D. T. (...) zou vervolgens eind augustus 2018 neergeschoten zijn in het dorp Aguas Claras. U hoorde geruchten dat D. (...) had verteld over hoe hij was moeten vluchten uit Puerto Rico vanwege bedreigingen (CGVS, p.14). Hier valt opnieuw op dat uw verklaringen allerm minst doorleefd en gedetailleerd zijn. Zo moet u verschillende malen gevraagd naar wat er precies gebeurde voor u zegt dat hij door onbekenden in burgerkledij werd doodgeschoten. U weet niet op welke datum dit gebeurde (CGVS, p.14). Of er ooit onderzoek werd gedaan naar de moord weet u ook niet, maar u denkt van wel (CGVS, p.15). Hoewel het in uw dorp geweten was dat u samen met D. T. (...) had geprobeerd een bananenplantage aan te leggen en volgens u werd geroddeld over hoe hij daar was gevlucht na een bedreiging (CGVS, p.15) zijn de autoriteiten toch nooit vragen komen stellen aan u. Dat u zegt niet te

weten of D. (...) er ooit bij vertelde dat u er ook bij was toen hij werd bedreigd (CGVS, p.15) raakt kant noch wal. Het was immers geweten dat jullie daar samen aan de slag waren. Bovendien bent u ook nooit zelf met de autoriteiten gaan praten om hen op de hoogte te brengen van de bedreiging tegen D. T. (...) en u (CGVS, p.16). U werpt eerst op dat u geen concrete informatie kon aanbrengen aangezien u niet weet wie u vreest (CGVS, p.16), beweert dan dat mensen in Colombia vaak geen aangifte gaan doen omdat de politie toch niet geïnteresseerd zijn (CGVS, p.16), en zegt tenslotte dat u daarom in België bescherming vraagt: in Colombia zijn de autoriteiten niet geïnteresseerd in de problemen van de mensen. Niet alleen stapelt u daarmee vermoedens op veronderstellingen, dat u geen enkele moeite deed om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens u de beslissing nam Colombia te verlaten (CGVS, p.16) relativeert opnieuw de door u beweerde vrees. Internationale bescherming pas kan overigens worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Wat er ook van zij, u kan geen overlijdensakte tonen omdat u niet tot zijn familie behoort en niemand kent die contact heeft met zijn familie, en kan al evenmin persartikels of berichten op sociale media of iets dergelijks tonen die uw verklaringen zouden ondersteunen (CGVS, p.15), waardoor u niet verder komt dan blote beweringen als u over deze moord spreekt. Het CGVS acht deze gebeurtenis en de omstandigheden die u schetst daaromtrent dan ook helemaal niet aangetoond.

Zelfs indien deze moord echt heeft plaatsgevonden, hebt u ook daarna nooit iets gehoord van de mensen die u zegt te vrezen (CGVS, p.16). U maakt ook geen melding van verdere incidenten (CGVS, p.10,15). Het valt dan ook moeilijk in te zien dat u op basis van deze gebeurtenis die plaatsvond eind augustus 2018 besloot om Colombia te verlaten aangezien u pas op 23 januari 2019 daadwerkelijk naar het buitenland bent gereisd. Dat u al die tijd op dezelfde plaats bent blijven wonen en werken zonder enige problemen te kennen (CGVS, p.17) is moeilijk verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Dat u ook uw eigen verwanten niet op de hoogte bracht van het gevaar dat u zegt te lopen (CGVS, p.19), is overigens ook opvallend. Het zou logischer geweest zijn dat u hen aanmaant tot voorzichtigheid en oplettendheid, eerder dan uw problemen voor hen verborgen te houden. Dat u dit zou nalaten omdat u niemand ongerust wilde maken (CGVS, p.19) is opnieuw volledig ongerijmd.

Ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd in verband met uw beweerde problemen in Colombia (CGVS, p.17). U bent dan ook gevraagd waarom u zou denken dat er iemand naar u op zoek is aangezien u geen enkel element aanhaalt op basis waarvan u redelijkerwijs zou kunnen veronderstellen dat u gezocht wordt. U blijft volharden dat iemand u wilt vermoorden (CGVS, p.18). Nogmaals gevraagd naar de grondvesten van deze uitspraak draait u de redenering om: het is niet omdat u maandenlang zonder enig probleem op dezelfde plaats kon blijven wonen en werken, dat men niet van plan is om u te vermoorden (CGVS, p.18). Het is evenwel aan u als verzoeker om internationale bescherming om aan te tonen dat u een gegronde vrees koestert, en niet aan de Belgische instanties om het tegendeel hard te maken.

(...)

Het document dat u hebt neergelegd kan deze beoordeling niet ombuigen. Het paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Het CGVS wenst tot slot nog aan te stippen dat de verdwijning en mogelijke moord op uw broers in 1983 (CGVS, p.21) ook niet volstaat om een actuele gegronde vrees in uw hoofd aan te tonen. Niet alleen hebt u ook daarvoor geen enkel overtuigingsstuk neergelegd, maar uit uw verklaringen kan ook worden opgemaakt dat deze gebeurtenis volledig los staat van de door u ingeroepen feiten."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekers betoog dat zijn vriend Y. zelf ook in gevaar was toen deze hem verwittigde en onmiddellijk wegging en dat hij daardoor niet in de mogelijkheid verkeerde om met hem een conversatie te hebben over de dreiging die hen beiden boven het hoofd hing, is niet afdoende ter verklaring van zijn vage en niet-doorleefde verklaringen. Dit doet vooreerst geen afbreuk aan de verwachting dat verzoeker nadien minstens een poging ondernomen zou hebben om Y. telefonisch of anderszins te contacteren om van hem meer te vernemen over de precieze bedreiging waarvan hij weet zou hebben gehad. Dit blijkt

echter niet het geval, zoals ook door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht is opgemerkt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12 en 16). Bovendien biedt deze uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker ook over de moord op zijn vriend D. T. geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen kon afleggen, zoals genoegzaam blijkt uit de hierboven weergegeven pertinente motieven, die door verzoeker niet worden betwist.

Verder kan verzoeker niet overtuigen waar hij aanvoert dat hij niet wist hoe gevaarlijk de zone van Puerto Rico was toen hij met zijn vriend besliste om er een plantage op te richten en zich pas na zijn aankomst aldaar bewust zou zijn geweest van wat er in die zone aan de hand is. Bovendien biedt hij zodoende geen verklaring of verschoning voor de bijzonder vage en niet-doorleefde verklaringen die hij heeft afgelegd over de gebeurtenissen die zouden zijn voortgevloeid uit zijn beslissing om een plantage te beginnen in dat gebied.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nalaten om een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten louter *post factum* tracht te verschonen door te wijzen op de Colombiaanse context en meer bepaald voormelde richtlijnen van UNHCR van 2015 waaruit zou blijken dat “*de Colombiaanse autoriteiten niet bereid of niet in staat zijn om de burgers te beschermen tegen de gewapende groeperingen*”. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uiteenlopende verklaringen gegeven voor het feit dat hij nooit naar de autoriteiten is gestapt en blijft de vaststelling dat verzoeker, daargelaten de algemene context, in zijn concrete geval geen enkele inspanning geleverd heeft om na te gaan over welke beschermingsmogelijkheden hij desgevallend beschikte (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Dit gedrag strookt niet met dat van iemand die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om te worden vermoord door onbekenden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *"République de Colombia: Situation sécuritaire"* van 7 juni 2018 en de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld

vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Hij wijst er terecht op dat zijn regio van herkomst, met name het departement Meta, deel uitmaakt van de zuidelijke grensregio, welke in voormelde COI Focus van 13 november 2019 genoemd wordt als één van de gebieden waar zich een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's ('new illegal armed groups') en de Colombiaanse autoriteiten afspeelt. Uit de meer recente COI Focus van 27 juli 2020 blijkt evenwel dat noch de zuidelijke grensregio, noch het departement Meta thans worden aangemerkt als gebieden waar het gewapend conflict zich concentreert. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien brengt het bestaan van een gewapend conflict niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. Het aantal burgerslachtoffers blijft, ook wanneer rekening wordt gehouden met de regionale verspreiding van het geweld, hoe dan ook beperkt. Verzoeker kan ook worden gevolgd waar hij opmerkt dat het aantal doden en gewonden slechts één indicator is van het niveau van het geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij laat echter na *in concreto* toe te lichten op basis van welke criteria de situatie in zijn regio van herkomst dan wel geacht moet worden het niveau te bereiken dat vereist is voor toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dit nog daargelaten dat hij niet aantoont dat zich in zijn regio van herkomst actueel een gewapend conflict afspeelt in de zin van dit artikel. Het theoretische betoog over de interpretatie van de notie 'gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is niet dienstig in de mate dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat de mate van het gebeurlijke willekeurig geweld in zijn regio van herkomst actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar die regio een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon loopt.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN